

Arrest

**nr. 128 060 van 13 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk terug binnengekomen op 28 februari 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 2 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 25 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per fax betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Khwajabolak in het district Khanabad van de provincie Kunduz. U bent als kind samen met uw gezin naar Kabul verhuisd en bleef daar ook wonen bij uw oom langs moederskant om te kunnen studeren in Kabul. U bent in december 2012 vertrokken uit Afghanistan en hebt op 28 februari 2013 asiel aangevraagd in België.

Op 26 maart 2013 en op 6 augustus 2013 werd u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord. Op 8 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde problemen. Deze beslissing werd op 24 maart 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en dient in België uw tweede en huidige asielaanvraag in op 2 juni 2014.

U baseerde uw eerste asielaanvraag op het feit dat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen met een 40-jarige commandant, Q.(...) C.(...), die banden heeft met de taliban en waaraan uw zus zou worden uitgehuwelijkt. Uw oom langs vaderskant die na de dood van uw vader met uw moeder trouwde, zou dit huwelijk hebben geregeld. U zou zich tegen dit huwelijk hebben verzet, omdat uw zus dit huwelijk niet zag zitten. Uw oom zou aan alle aanwezigen tijdens de huwelijksonderhandelingen gezegd hebben dat u voor een buitenlandse organisatie werkt. Hierna zouden gewapende talibanstrijders u in uw ouderlijke huis in Kunduz zijn komen zoeken. U zou met uw zus naar uw oom in Kabul zijn gevlucht en vervolgens samen met uw zus Afghanistan hebben verlaten. Uw zus zou u in Griekenland zijn kwijtgeraakt.

U baseert uw tweede en huidige asielaanvraag op dezelfde motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde. U verklaart dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U zou via iemand die in uw opvangcentrum verblijft en die ook uit Kunduz afkomstig is vernomen hebben dat de taliban een dreigbrief heeft achtergelaten aan de moskee in uw dorp en dat zij onder andere naar u op zoek zijn. Deze jongen zou zijn moeder naar het huis van uw moeder hebben gestuurd en zo deze informatie hebben vernomen. Van uw oom uit Kabul zou u al een jaar niets gehoord hebben. Via via zou u vernomen hebben dat uw oom bedreigd werd en dat hij daarom gevlucht is. U voegt daar verder nog aan toe dat u omwille van 'oude problemen' niet in Kabul kunt wonen. U zou vernomen hebben dat één van de chauffeurs van het Australische bedrijf waarvoor u werkte, van plan was om een kogelvrije bedrijfswagen te verkopen. U zou uw chef hierover hebben ingelicht. Tegen de chauffeur zou een klacht zijn ingediend waarna hij werd gearresteerd door de politie. U zou als getuige hebben opgetreden tegen deze persoon. Na een korte tijd zou hij zijn vrijgelaten. Hij zou van plan zijn geweest om u te ontvoeren. Toen u op een avond naar huis ging van uw werk, zou u door 4 mannen zijn tegengehouden, waaronder diezelfde chauffeur. U verklaart dat u geluk had omdat er een politiewagen voorbij reed op dat moment waardoor zij u vrijlieten en u kon weglopen. Dit zou zich hebben afgespeeld in het midden van 2012. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: e-mailverkeer met uw werkgever (d.d. 23.07.2012), een bevestiging van uw tewerkstelling van oktober 2007 tot juli 2012 (zonder datum), een verklaring van woonst en tewerkstelling van januari 2007 tot juli 2012, opgesteld door uw werkgever (d.d. 21.04.2014) en een document van de universiteit waar u studeerde (zonder datum). U verklaart dat u deze documenten (met uitzondering van het attest van 21.04.2014) al lang in uw bezit hebt, maar dat u er gewoon nooit eerder over hebt verteld. Op 18 juni 2014 geeft u nog een attest van uw tewerkstelling als kok af, waarin staat dat u vanaf oktober 2007 gedurende 1 jaar werd aangesteld als kok.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en

beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Aangezien u ook in uw huidige asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Aangaande de nieuwe elementen die u aanhaalt in verband met uw vrees voor vervolging omwille van het feit dat u zich zou hebben verzet tegen het huwelijk tussen uw zus en commandant Q.(...) C.(...), dienen er nog enkele bedenkingen worden gemaakt. U legt hieromtrent immers tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw tweede asielaanvraag. Zo verklaart u aanvankelijk dat u lang geen contact had met uw familie, maar dat u, nadat u het contact kon herstellen, vernam dat de taliban een dreigbrief heeft achtergelaten in de moskee. Wanneer u door de medewerker van DVZ gevraagd wordt hoe u het contact met uw familie kon herstellen, verklaart u dat u nog steeds geen contact hebt met uw familie, maar dat u over die brief aan de moskee hebt vernomen via iemand uit Kunduz die ook in uw opvangcentrum verbleef. Hij zou zijn moeder naar uw moeder hebben gestuurd en op die manier informatie hebben gekregen over de brief (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15). Het is eerst en vooral opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart dat u het contact met uw familie wist te herstellen, maar dat achteraf blijkt dat u deze informatie louter via via hebt vernomen. Over de concrete inhoud van de dreigbrief, alsook waar deze zich bevindt, weet u bijgevolg ook niets. Bovendien hebt u uw problemen tijdens uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt. Het loutere feit dat u nu via via te horen zou hebben gekregen dat uw naam vermeld stond op een brief die aan de moskee werd achtergelaten, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot uw oom langs vaderszijde die in Kabul woont of woonde. U zou eveneens via via te horen hebben gekregen dat uw oom bedreigd werd en daarom een jaar geleden gevlucht is. Deze verklaringen zijn eveneens gebaseerd op geruchten die u via via hoorde en komen bijgevolg geenszins geloofwaardig over (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15).

Wat betreft de problemen die u aanhaalt in verband met uw werk (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15), dient er te worden opgemerkt, dat het zeer bevreemdend is dat u hierover nooit met één woord repte tijdens uw vorige asielaanvraag. Aangezien deze problemen dateren van 6 maanden voor uw vertrek en u hiervoor eveneens vervolging vreest, zou er kunnen worden verwacht dat u dit ook vermeld zou hebben tijdens uw eerste asielaanvraag. Aan deze nieuwe verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht. Wanneer u tijdens uw eerste asielaanvraag immers uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit problemen had omwille van uw werk voor het Australische bedrijf en of collega's ooit problemen hadden, zei u van niet (gehoorverslag CGVS 06.08.2013, p.5). Indien u daadwerkelijk een collega hebt aangegeven, vervolgens tegen hem getuigde en bijna ontvoerd werd door 4 mannen, is het immers niet onbelangrijk om deze gegevens te vermelden tijdens uw asielaanvraag. Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen in het kader van uw werkzaamheden verder ondermijnt, is het feit dat u bepaalde documenten die deze verklaringen zouden moeten staven al lang in uw bezit hebt, maar dat u er 'gewoon nooit eerder over hebt verteld'. U legt immers e-mailverkeer met uw werkgever neer dat dateert van 23 juli 2012 (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 17). Het feit dat u deze problemen achterwege liet tijdens uw eerste asielaanvraag en gelet op het feit u toen uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend omwille van uw werk, kan er aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Het valt op dat u nu een reden tracht te geven om geen intern vluchtalternatief in Kabul te krijgen. Dat blijkt des te meer uit het feit dat u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart dat u sinds uw geboorte tot uw vlucht uit Afghanistan in Kunduz woonde, met uitzondering van uw studies in Kabul (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 10). Tijdens uw eerste asielaanvraag, verklaarde u nochtans zeer duidelijk dat u in Kunduz bent geboren en nadien met uw familie naar Kabul verhuisde, daar ook zelf bleef wonen omwille van uw studies, maar dat uw familie aan het begin van de regeerperiode van Karzai terugkeerde naar Kunduz. Ook na uw studies bleef u in Kabul omwille van uw werk (gehoorverslag CGVS 26.03.2013, p.3-5). U hebt bijgevolg uw hele leven in

Kabul doorgebracht en niet in Kunduz zoals u nu uw verklaringen tracht te wijzigen. U hebt bovendien tijdens uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt recent voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz te zijn geweest, de plaats waar u eveneens uw problemen schetste. Uw nieuwe verklaringen kunnen niets aan deze appreciatie veranderen.

Ten slotte kunnen de nieuwe documenten die u neerlegt, niets veranderen aan deze beslissing. Er moet worden opgemerkt dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen bij u het geval niet is. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het zeer eigenaardig dat u over mails zou beschikken die uw problemen op uw werk zouden kunnen aantonen, maar dat u deze mails nooit eerder neerlegde, ondanks het feit u deze al heel lang in uw bezit hebt. Daarbij komt nog dat de bevestigingsbrief van uw tewerkstelling in zeer slecht foutief Engels is geschreven en dat er zelfs Franse woorden in staan. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt bij het document waarmee u wilt bewijzen dat u als student in een studentenkamer in Kabul verbleef. Het is zeer opmerkelijk dat er op dit document staat geschreven 'he used to life in hostile'. Deze zin is niet alleen foutief, maar sluit ook niet aan bij de informatie in het document dat iets zou moeten zeggen over uw verblijf in een studentenhuus. Het lijkt er dan ook geenszins op dat deze documenten authentiek zijn. Het diploma dat u neerlegt zegt niets over de problemen die u zou hebben gehad of over de plaatsen waar u verbleven zou hebben. Het kan dan ook niets aan deze beslissing wijzigen. Hetzelfde geldt voor het tewerkstellingscontract dat dateert van 8 oktober 2007 waarin staat dat u vanaf oktober 2007 werd aangesteld als kok voor GRM. Dit attest bevestigt louter en alleen dat u gewerkt hebt voor GRM International, hetgeen hier niet ter discussie staat. Dit document kan dan ook niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale

bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw hele leven in Kabul hebt gewoond,

gestudeerd en gewerkt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw oorspronkelijke regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst verzoeker er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de kassatickets van de post die hij heeft bijgebracht. Volgens verzoeker bewijzen deze tickets dat hij tot 2 maal toe een brief heeft verzonden naar een vriend in Kabul in Afghanistan om informatie te kunnen verkrijgen over zijn oom. Verzoeker verklaart dat de eerste brief is teruggekomen en hij voegt ter staving hiervan een kopij van de briefomslag toe aan onderhavig verzoekschrift. Volgens verzoeker heeft de tweede brief zijn vriend bereikt. Via deze vriend heeft hij vernomen dat zijn oom ook is gevlucht. Verzoeker laat gelden dat zijn verklaringen aldus gestaafd zijn door documenten die minstens aanzien moeten worden als een begin van bewijs. Het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen is derhalve onzorgvuldig geweest en heeft alleszins nagelaten deze stukken te vernoemen in haar beslissing en bijgevolg ook nagelaten te motiveren waarom met deze kassatickets geen rekening werd gehouden, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij op geen enkel ogenblik heeft verklaard dat hij direct contact heeft gehad met zijn familie. Hij heeft inderdaad nieuws ontvangen van zijn familie en dit is dus een contact maar dan onrechtstreeks. Verzoeker verduidelijkt dat hij via een persoon die in het opvangcentrum verblijft en die ook uit Kunduz afkomstig is, vernomen heeft dat de taliban een dreigbrief heeft achtergelaten aan de moskee in zijn dorp en dat zij onder andere op zoek zijn naar hem. Deze persoon heeft diens moeder naar zijn moeder gestuurd en heeft zo deze informatie vernomen. Op de vraag waar de dreigbrief momenteel is en wat de concrete inhoud hiervan is, kan hij natuurlijk niet met zekerheid antwoorden, hetgeen hem volgens verzoeker niet kwalijk mag genomen worden. Hij heeft deze brief immers nooit gezien. Verzoeker wijst er in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met zijn specifieke situatie en dat de realiteit is dat hij in België verblijft en geen rechtstreekse en directe contacten heeft met zijn familie. Daarnaast, aldus nog verzoeker, houdt het Commissariaat-generaal geen rekening met de antwoorden die hij wel gegeven heeft. Zo had hij een duidelijk vermoeden dat de dreigbrief zich moest bevinden bij het hoofd van de moskee en gaf hij aan dat er meerdere namen in de dreigbrief opgenomen waren.

Verzoeker heeft er ook moeite mee dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft om zijn werkgever te contacteren. Verzoeker stelt dat hij werkte voor een groot Australisch bedrijf dat projecten heeft in 120 verschillende landen en hij wijst erop dat hij de naam heeft gegeven van zijn baas, die op de hoogte is van zijn problemen en dat hij tevens een e-mailadres en een telefoonnummer heeft gegeven. Verzoeker vervolgt dat hij in de eerste asielprocedure niet heeft gesproken over de problemen die hij met de chauffeur heeft gehad omdat de problemen met de taliban voor hem veel zwaarderwichtiger doorwogen, hetgeen echter niet betekent dat daardoor de problemen die hij heeft gekend in Kabul niet geloofwaardig zouden zijn. Integendeel, het geheel aan documenten, zijn verklaringen, de argumenten in huidige verzoekschrift tonen volgens verzoeker juist aan dat zijn verklaringen plausibel en coherent zijn.

Verzoeker vervolgt dat de documenten die hij heeft voorgelegd geen valse documenten zijn, zoals het Commissariaat-generaal insinueert. Hij begrijpt onder meer niet hoe hij nog aan de stempel van het Australische bedrijf kan geraken aangezien dit niet meer werkzaam is in Afghanistan. Ook begrijpt hij niet hoe de stempel van het onderwijsdepartement kan nagemaakt worden. Dit is immers een officiële instantie. Daarnaast meent verzoeker dat het hem niet kwalijk mag worden genomen indien er een grammaticale fout of geen datum vermeld werd in een brief of een attest. Hij heeft deze uiteindelijk niet geschreven. Dit blijft volgens verzoeker de verantwoordelijkheid van de instantie die de brief of het attest heeft opgesteld.

Tot slot wijst verzoeker erop dat het algemeen gekend is dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2014 nog verergerd is. Er vallen steeds meer burgerslachtoffers, in de eerste helft van 2014 reeds 24 % meer dan dezelfde periode het jaar ervoor. Verzoeker is van oordeel dat het feit dat het aantal burgerslachtoffers blijft groeien in Afghanistan en de invloed en impact hiervan op de situatie in Kabul aan de hand van recente actuele informatie moet geanalyseerd worden door het Commissariaat-generaal, wat *in casu* niet is gebeurd.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: twee kassatickets van bpost, een fotokopie van een teruggekomen briefomslag en het document *“UNAMA report: number of Afghan civilian casualties rises by 24 per cent in first half of 2014”* van 9 juli 2014.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr.

163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1311745Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 121 372 van 24 maart 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.2.2. Betreffende de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de taliban uit het district van herkomst van zijn familie, Khanabad in de provincie Kunduz te vrezen omwille van het feit dat hij zich verzette tegen de uithuwelijking van zijn zus aan een talibancommandant en ook omdat de taliban op de hoogte gesteld werden van verzoekers werkzaamheden voor een buitenlandse NGO in Kabul. De bestreden beslissing besloot dat verzoekers terugkeer uit Kabul naar Khanabad ongeloofwaardig is gezien verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de beëindiging van zijn werkzaamheden voor de NGO niet stroken met de documenten die hij ter staving hiervan voorlegt en het niet logisch is dat verzoeker een gebroken neus zou laten behandelen in Kabul terwijl het logischer zou zijn dat hij hiervoor naar het ziekenhuis in Kunduz zou gaan. De bestreden beslissing stelt voorts vast dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde over het beweerde profiel van zijn oom en diens motieven voor de uithuwelijking van verzoekers zus, over de talibancommandant waaraan deze oom zijn zus wilde uithuwelijken, over de huwelijksregeling en ook nog dat verzoekers beweerd vrees om gedood te worden ten gevolge van zijn bezwaren tegen de uithuwelijking van zijn zus disproportioneel is. Ten slotte wordt vastgesteld dat evenmin het profiel van verzoeker, een medewerker van een buitenlandse NGO in Kabul, aanleiding kan geven van tot een vrees voor vervolging te Kabul, gezien de taliban noch over de motivatie, noch over de organisatorische capaciteit beschikken om "low level collaborators" te vervolgen in gebieden buiten hun controle en verzoeker overigens zelf verklaarde dat noch hij noch collega's van hem ooit problemen zouden hebben gekend omwille van hun tewerkstelling bij het Australische bedrijf.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen betreffende het tijdstip dat hij zijn werkzaamheden bij de NGO heeft gestaakt inconsistent zijn met de door hem neergelegde stavingstukken, en verwijst hiervoor naar zijn verklaringen in het gehoorverslag. Verzoeker meent dat hij de stukken wel degelijk eind juli verkreeg, maar dat deze toen al door de betreffende medewerker werden gedateerd op eind september, zoals ook moet blijken uit p. 5 van zijn gehoorverslag van 6 augustus 2013. Verzoeker legt een aanbevelingsbrief neer gedateerd op 28 juni 2012 (stuk A 2), hetgeen strookt met zijn versie van de feiten. Verzoeker wijst er verder op dat de andere aanbevelingsbrief die de commissaris-generaal in zijn analyse betrok, een chronologische inconsistentie bevat hetgeen aantoont dat de onderneming weinig belang hechtte aan data. Verzoeker legt tot slot een nieuw document neer afkomstig van de NGO (stuk A. 6), waarin deze bevestigt dat verzoeker gewerkt heeft tot juli 2012 en niet tot september 2012. Verzoeker betwist verder dat het niet plausibel zou zijn dat hij zijn gebroken neus te Kabul zou hebben laten verzorgen in plaats van in het ziekenhuis te Kunduz. Verzoeker herhaalt de verklaringen die hij dienaangaande op het gehoor van 6 augustus 2008 reeds aflegde, en waaruit moet blijken dat men hem in het ziekenhuis van Kunduz had doorverwezen naar het ziekenhuis te Kabul waar hij een maand heeft verbleven. Verzoeker legt bijkomende foto's neer waaruit de ernst van de blessure moet blijken (A 9), alsook een stuk van het Rode Kruis dat bevestigt dat er in Kabul een operatie werd uitgevoerd, "hetgeen de ernst van de blessure aantoont" (stuk A 9).

Wat betreft de inconsistenties tussen verzoekers bewering eind juli 2012 naar Khanabad te zijn vertrokken, en de door hem voorgelegde documenten (aanbevelingsbrief alsook brief die bevestigt dat verzoeker zijn materiaal heeft teruggekregen), stelt de Raad vast dat alle motieven uit de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen op het gehoor van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat dit post factum verklaringen betreffen die verzoeker aflegde nadat verzoeker door de commissaris-generaal met voornoemde inconsistenties werd

geconfronteerd. Deze post factum verklaringen overtuigen daarenboven niet. Waar het nog mogelijk zou zijn dat de aanbevelingsbrief vermeldt dat verzoeker tot eind september 2012 zou hebben gewerkt, gezien verzoeker tot dan nog zou zijn doorbetaald, vervalt dit argument voor de brief die vermeldt dat verzoeker op 30 september 2012 zijn materiaal zou hebben ingeleverd. Wat betreft de nieuwe aanbevelingsbrief (stuk A 2), alsook de nieuwe brief die de fout zou corrigeren (stuk A 6), kan worden vastgesteld dat het slechts fotokopieën betreffen waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omwille van het manipuleerbare karakter ervan door eenvoudig knip- en plakwerk. Daarenboven blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt dat Afghaanse stukken een zeer geringe bewijswaarde hebben gezien vervalste stukken gemakkelijk en frequent te koop worden aangeboden en nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke stukken (zie COI Focus, "Afghanistan. Corruptie en valse documenten", 27 juni 2013). Deze stukken vermogen dan ook op zich niet om de initiële inconsistenties, die duidelijk blijken uit het administratief dossier, te ontkrachten. Gelet op hetgeen voorafgaat kon de bestreden beslissing terecht besluiten dat aan verzoekers beweerde vertrek van Kabul naar Khanabad eind juli 2013 geen geloof kon worden gehecht, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven die hij daar situeert eveneens ondermijnd worden. De geloofwaardigheid van de beweerde terugkeer naar Kunduz wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat het niet logisch is dat verzoeker voor de behandeling van een gebroken neus naar Kabul zou gaan, op ongeveer 250 km in vogelvlucht verwijderd van Kunduz, terwijl hij zich gewoon in het ziekenhuis in Kunduz zou hebben kunnen laten behandelen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom hij zou zijn doorverwezen door het ziekenhuis in Kunduz en legt daar evenmin enig document van voor. Wat betreft het document van het ziekenhuis te Kabul, merkt de bestreden beslissing terecht op dat dit document de bewering van verzoeker dat hij een maand lang werd gehospitaliseerd niet bevestigt. Wat betreft de foto's en het document van het Rode Kruis die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad tenslotte vast dat deze stukken weliswaar attesteren dat verzoeker in Afghanistan een neusbreuk heeft opgelopen en daarvoor in Kabul werd behandeld, doch dat deze stukken geenszins aanwijzingen bevatten dat verzoeker het letsel zou hebben opgelopen te Khanabad, noch dat deze dermate gecompliceerd zou zijn dat deze niet door het ziekenhuis te Kunduz zou kunnen worden behandeld. Deze vaststellingen ondergraven bijkomend de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf te Khanabad in de periode juli - december 2012.

Uit voormelde motieven volgt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker eind juli 2012, na een jarenlang verblijf te Kabul, zou zijn teruggekeerd naar de regio van herkomst van zijn ouders, het district Khanabad in de provincie Kunduz. Gezien verzoeker zijn asielmotieven situeert in Kunduz in de maanden volgend op juli 2012, kan evenmin aan deze asielmotieven enig geloof worden gehecht. Het asielaanvraag is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststelling volstaat op zich om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende het asielaanvraag niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Voor wat betreft het eventuele risico op vervolging van verzoeker omwille van zijn persoonlijke profiel merkte de bestreden beslissing terecht op dat de beweerde professionele activiteiten van verzoeker voor een buitenlandse NGO in Kabul op zich geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoeker ondertussen al anderhalf jaar gestopt is met zijn werkzaamheden en dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïdoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot "high profile targets, ranking from serving government officials upwards" (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, December 2012). Uit het asielaanvraag blijkt dat verzoekers rol bij de NGO beperkt was tot het organiseren van gastenverblijven voor buitenlandse werknemers van de NGO tijdens hun verblijf in Kabul. Verzoeker bekleedde slechts een louter uitvoerende functie binnen de NGO; verzoekers profiel beantwoordt derhalve geenszins aan de 'high profile targets' die door de taliban geïdoleerd worden. Daarenboven verklaarde verzoeker zelf uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling bij GRM International en gaf hij aan dat evenmin zijn collega's bij GRM International ooit problemen hebben gekend omwille van hun werkzaamheden voor het Australische bedrijf (gehoorverslag 6 augustus 2013, p.5).

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tot slot nog de aandacht op een bijkomend risicoprofiel in zijn hoofde, namelijk dat van verdediger van vrouwenrechten, hetgeen tot uiting kwam in zijn bezwaren

tegen het gedwongen huwelijk van zijn zus alsook in het feit dat hij zijn zus zou hebben meegenomen uit zijn land. Verzoeker ziet in deze elementen een politieke overtuiging die voor hem resulteert in een risico op vervolging door de taliban. Deze redenering kan niet worden gevolgd, gezien de voornoemde feitelijke elementen betrekking hebben op het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet besliste verweerder dat er geen nood is aan een subsidiaire bescherming gezien er in verzoekers regio van herkomst, Kabul-stad, actueel geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet die voor terugkerende asielzoekers, louter omwille van hun aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal de veiligheidsanalyse in functie van een terugkeer naar Kabul uitvoerde, terwijl verzoeker uit Kunduz afkomstig is, waar hij na het einde van zijn contract naar toe is gegaan. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul vestigt verzoeker de aandacht op het feit dat de informatie van de commissaris-generaal zelf toegeeft dat zijn informatiegaring niet volledig is, en dat het aantal incidenten in de provincie 'betrekkelijk hoog is'. Verzoeker voegt artikelen bij (stukken B. 20 tot 25) die "melding maken van de stijging van het aantal aanslagen te Kabul". Voormelde artikelen betreffen incidenten van oktober, hetgeen niet wegneemt dat er elke maand aanslagen gebeuren die burgerslachtoffers maken, waarvoor verzoeker verwijst naar stuk B. 2. Verzoeker vervolgt met de stelling dat, zelfs als de aanvallen gericht zijn tegen overheids- en veiligheidspersoneel, deze toch worden uitgevoerd zonder rekening te houden met "collateral damage", en besluit dat België het risico voor Afghaanse vluchtelingen reeds eerder verkeerd beoordeelde, zoals bleek in de zaak Aref (stuk B. 9).

In zijn verweernota volhardt verweerder in zijn conclusie, en staakt deze aan de hand van geactualiseerde informatie (COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidssituatie Afghanistan. Beschrijving van het conflict, d.d. 20 november 2013.).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheids- en veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het ERHM slechts gewag van een inbreuk "in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, J.H. vs. het V.K Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93). Het betoog van verzoeker over de veiligheidssituatie in Kabul vermag hier geen afbreuk aan te doen, gezien de informatie waaruit verzoeker citeert grotendeels betrekking heeft op Afghanistan in zijn geheel (stukken B. 3 tot 19), waardoor de daarin naar voor gebrachte conclusies niet zonder meer toepasbaar zijn op de specifieke grootstedelijke context van Kabul. Evenmin de stukken betreffende de situatie in Kabul zelf (stukken B. 20-25) vermogen bovenvermelde conclusie te ontcrachten. Enerzijds werden de incidenten beschreven in de stukken B. 23 tot 25 mee betrokken in de objectieve informatie van de commissaris-generaal en daardoor eveneens in de conclusie dat het geweldspatroon te Kabul niet willekeurig is noch dat daarbij burgers gevisieerd worden. Anderzijds beschrijven de twee artikelen (daterend van na de info van de verwerende partij) incidenten die illustratief zijn voor datzelfde geweldspatroon. Stuk B. 20 beschrijft een aanslag op een "compound" voor buitenlandse werknemers waarbij 2 burgers werden gedood. Stuk B. 21 beschrijft een aanslag op een groep buitenlandse soldaten waarbij 1 burger werd gedood. Stuk B. 23 daarentegen houdt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, geen verband met de situatie in Kabul gezien het een aanslag beschrijft die zich voordeed in de provincie Ghazni. In zoverre verzoeker zich meent te kunnen steunen op de persoonlijke vervolging die hij beweerdelijk eveneens gedurende zijn verblijf in Kabul te verduren kreeg, wijst de Raad erop dat hij hoger sub 2.2.3. reeds de ongeloofwaardigheid van de beweerdde problemen van verzoeker met de taliban vaststelde, waardoor evenmin aan deze problemen in Kabul enig geloof kan worden gehecht. Tenslotte kan worden vastgesteld dat verzoeker een gezonde jonge man is die reeds heel wat beroepservaring heeft opgedaan en blijkbaar over de nodige financiële middelen beschikte om naar Europa te komen. Derhalve zijn er ook voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie geen dwingende redenen voorhanden waarom een terugkeer naar Kabul geen optie zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.4.2. In het kader van huidige asielaanvraag stelt verzoeker dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Hij zou via iemand die in het opvangcentrum verblijft en die ook uit Kunduz afkomstig is, vernomen hebben dat de taliban een dreigbrief heeft achtergelaten aan de moskee in zijn dorp en dat zij onder andere naar hem op zoek zijn. Via via zou hij tevens vernomen hebben dat ook zijn oom bedreigd werd en dat hij daarom gevlucht is. Verzoeker voegt hier verder nog aan toe dat hij omwille van 'oude problemen' niet in Kabul kan wonen. Hij zou vernomen hebben dat één van de chauffeurs van het Australische bedrijf waarvoor hij werkte, van plan was om een kogelvrije bedrijfswagen te verkopen. Hij zou zijn chef hierover hebben ingelicht. Tegen de chauffeur zou een klacht zijn ingediend waarna hij werd gearresteerd door de politie. Verzoeker zou als getuige hebben opgetreden tegen deze persoon. Na een korte tijd zou hij zijn vrijgelaten. Hij zou van plan zijn geweest om verzoeker te ontvoeren. Toen verzoeker op een avond naar huis ging van zijn werk, zou hij door 4 mannen zijn tegengehouden, waaronder diezelfde chauffeur. Verzoeker had geluk omdat er een politiewagen voorbij reed op dat moment waardoor zij hem vrijlieten en hij kon weglopen. Deze feiten zou zich hebben afgespeeld in het midden van 2012.

Ter staving van zijn verklaringen legt verzoeker volgende documenten neer: e-mailverkeer met zijn werkgever dd. 23 juli 2012, een bevestiging van zijn tewerkstelling van oktober 2007 tot juli 2012

(zonder datum), een verklaring van woonst en tewerkstelling van januari 2007 tot juli 2012, opgesteld door zijn werkgever op 21 april 2014, een document van de universiteit waar hij studeerde (zonder datum) en een attest waarin wordt gesteld dat hij vanaf oktober 2007 gedurende 1 jaar werd aangesteld als kok.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“Aangezien u ook in uw huidige asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van de eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”* Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoeker, wat betreft zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verzet tegen het huwelijk tussen zijn zus en commandant Q.C., in het kader van zijn tweede asielaanvraag tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, die de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging verder onderuit halen: *“Aangaande de nieuwe elementen die u aanhaalt in verband met uw vrees voor vervolging omwille van het feit dat u zich zou hebben verzet tegen het huwelijk tussen uw zus en commandant Q.(...) C.(...), dienen er nog*

enkele bedenkingen worden gemaakt. U legt hieromtrent immers tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw tweede asielaanvraag. Zo verklaart u aanvankelijk dat u lang geen contact had met uw familie, maar dat u, nadat u het contact kon herstellen, vernam dat de taliban een dreigbrief heeft achtergelaten in de moskee. Wanneer u door de medewerker van DVZ gevraagd wordt hoe u het contact met uw familie kon herstellen, verklaart u dat u nog steeds geen contact hebt met uw familie, maar dat u over die brief aan de moskee hebt vernomen via iemand uit Kunduz die ook in uw opvangcentrum verbleef. Hij zou zijn moeder naar uw moeder hebben gestuurd en op die manier informatie hebben gekregen over de brief (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15). Het is eerst en vooral opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart dat u het contact met uw familie wist te herstellen, maar dat achteraf blijkt dat u deze informatie louter via via hebt vernomen. Over de concrete inhoud van de dreigbrief, alsook waar deze zich bevindt, weet u bijgevolg ook niets. Bovendien hebt u uw problemen tijdens uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt. Het loutere feit dat u nu via via te horen zou hebben gekregen dat uw naam vermeld stond op een brief die aan de moskee werd achtergelaten, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot uw oom langs vaderszijde die in Kabul woont of woonde. U zou eveneens via via te horen hebben gekregen dat uw oom bedreigd werd en daarom een jaar geleden gevlucht is. Deze verklaringen zijn eveneens gebaseerd op geruchten die u via via hoorde en komen bijgevolg geenszins geloofwaardig over (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15)."

Daargelaten de wijze waarop verzoeker contact heeft gehad met zijn familie – rechtsreeks dan wel onrechtstreeks via de moeder van een persoon afkomstig uit Kunduz die samen met verzoeker in het opvangcentrum verbleef – acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker geen duidelijke informatie kan verschaffen over de concrete inhoud van de dreigbrief en dat hij evenmin weet waar deze brief zich thans bevindt. Dat er meerdere namen in de dreigbrief opgenomen waren en dat verzoeker het vermoeden heeft dat de dreigbrief zich moet bevinden bij het hoofd van de moskee, kan immers bezwaarlijk als concrete informatie worden beschouwd. De Raad benadrukt dat redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Verzoeker baseert zijn tweede asielaanvraag deels op deze dreigbrief. Er mag dan ook worden verwacht dat hij zijn contacten in Kunduz zou hebben aangewend om meer precieze informatie over de inhoud van de brief te bekomen. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband.

Waar verzoeker nog verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde kassatickets van de post waarmee hij wil aantonen dat hij tot 2 maal toe een brief heeft verzonden naar een vriend in Kabul in Afghanistan om informatie te kunnen verkrijgen over zijn oom, wijst de Raad erop dat uit deze kassatickets louter kan afgeleid worden dat verzoeker tweemaal een brief per internationale priorpost heeft verzonden, doch dat hiermee bezwaarlijk bewezen wordt dat verzoeker tweemaal een brief heeft verzonden naar een vriend in Kabul om informatie te kunnen verkrijgen over zijn oom en dat verzoeker van deze vriend vervolgens heeft vernomen dat zijn oom ook is gevlucht. Betreffende de door verzoeker bij onderhavig verzoekschrift gevoegde fotokopie van een briefomslag, wijst de Raad erop dat ook hieruit louter kan afgeleid worden dat verzoeker of een andere persoon, een internationale postwisseling die prior is verzonden teruggestuurd heeft gekregen omdat het adres van de geadresseerde onvolledig of onjuist is. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, zijn deze stukken derhalve onvoldoende om verzoekers beweringen te staven.

Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan het gegeven dat zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verzet tegen het huwelijk tussen zijn zus en commandant Q.C. reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt dat het loutere feit dat verzoeker nu via via te horen zou hebben gekregen dat zijn naam vermeld stond op een brief die aan de moskee werd achtergelaten, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen en dat ook verzoekers bewering dat hij via derden te horen heeft gekregen dat zijn oom bedreigd werd en dat hij daarom een jaar geleden gevlucht is, gebaseerd is op geruchten die hij via derden hoorde en geenszins overtuigend, noch geloofwaardig overkomt.

2.4.4. Ook de thans door verzoeker aangehaalde problemen in verband met zijn werk voor een Australisch bedrijf kunnen allerminst overtuigen. Met de stelling in het verzoekschrift dat hij in de eerste asielprocedure niet heeft gesproken over de problemen die hij met de chauffeur heeft gehad omdat de problemen met de taliban voor hem veel zwaarderwichtiger doorwogen, hetgeen echter niet betekent dat daardoor de problemen die hij heeft gekend in Kabul niet geloofwaardig zouden zijn, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten aan die de pertinente vaststellingen en overwegingen van de

commissaris-generaal in dit verband kunnen ontkrachten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk werd gevraagd of hij ooit problemen had omwille van zijn werk voor het Australische bedrijf, waarop hij ontkennend antwoordde. Zelfs zo de focus van verzoeker op dat ogenblik op de door hem beweerde problemen met de taliban zou hebben gelegen, kan wel in alle redelijkheid wordt aangenomen dat hij de problemen met de chauffeur zou vermelden wanneer hem hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd. Dat hij deze problemen volledig onvermeld liet en hij deze pas aanhaalt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, laat niet toe hier nog enig geloof aan te hechten. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *“Wat betreft de problemen die u aanhaalt in verband met uw werk (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 15), dient er te worden opgemerkt, dat het zeer bevreemdend is dat u hierover nooit met één woord repte tijdens uw vorige asielaanvraag. Aangezien deze problemen dateren van 6 maanden voor uw vertrek en u hiervoor eveneens vervolging vreest, zou er kunnen worden verwacht dat u dit ook vermeld zou hebben tijdens uw eerste asielaanvraag. Aan deze nieuwe verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht. Wanneer u tijdens uw eerste asielaanvraag immers uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit problemen had omwille van uw werk voor het Australische bedrijf en of collega's ooit problemen hadden, zei u van niet (gehoorverslag CGVS 06.08.2013, p.5). Indien u daadwerkelijk een collega hebt aangegeven, vervolgens tegen hem getuigde en bijna ontvoerd werd door 4 mannen, is het immers niet onbelangrijk om deze gegevens te vermelden tijdens uw asielaanvraag. Wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de problemen in het kader van uw werkzaamheden verder ondermijnt, is het feit dat u bepaalde documenten die deze verklaringen zouden moeten staven al lang in uw bezit hebt, maar dat u er 'gewoon nooit eerder over hebt verteld'. U legt immers e-mailverkeer met uw werkgever neer dat dateert van 23 juli 2012 (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 17). Het feit dat u deze problemen achterwege liet tijdens uw eerste asielaanvraag en gelet op het feit u toen uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend omwille van uw werk, kan er aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht. Het valt op dat u nu een reden tracht te geven om geen intern vluchtalternatief in Kabul te krijgen. Dat blijkt des te meer uit het feit dat u tijdens uw tweede asielaanvraag verklaart dat u sinds uw geboorte tot uw vlucht uit Afghanistan in Kunduz woonde, met uitzondering van uw studies in Kabul (vragenlijst DVZ 10.06.2014, vraag 10). Tijdens uw eerste asielaanvraag, verklaarde u nochtans zeer duidelijk dat u in Kunduz bent geboren en nadien met uw familie naar Kabul verhuisde, daar ook zelf bleef wonen omwille van uw studies, maar dat uw familie aan het begin van de regeerperiode van Karzai terugkeerde naar Kunduz. Ook na uw studies bleef u in Kabul omwille van uw werk (gehoorverslag CGVS 26.03.2013, p.3-5). U hebt bijgevolg uw hele leven in Kabul doorgebracht en niet in Kunduz zoals u nu uw verklaringen tracht te wijzigen. U hebt bovendien tijdens uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt recent voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz te zijn geweest, de plaats waar u eveneens uw problemen schetste. Uw nieuwe verklaringen kunnen niets aan deze appreciatie veranderen.”* De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdte van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die hij in het kader van zijn werkzaamheden voor een Australisch bedrijf zou hebben gekend.

2.4.5. Voorts vermogen ook de door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag voorgelegde documenten zijn geloofwaardigheid niet te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ten slotte kunnen de nieuwe documenten die u neerlegt, niets veranderen aan deze beslissing. Er moet worden opgemerkt dat documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas*

kracht bij te zetten, hetgeen bij u het geval niet is. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt is het zeer eigenaardig dat u over mails zou beschikken die uw problemen op uw werk zouden kunnen aantonen, maar dat u deze mails nooit eerder neerlegde, ondanks het feit u deze al heel lang in uw bezit hebt. Daarbij komt nog dat de bevestigingsbrief van uw tewerkstelling in zeer slecht foutief Engels is geschreven en dat er zelfs Franse woorden in staan. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt bij het document waarmee u wilt bewijzen dat u als student in een studentenkamer in Kabul verbleef. Het is zeer opmerkelijk dat er op dit document staat geschreven 'he used to life in hostile'. Deze zin is niet alleen foutief, maar sluit ook niet aan bij de informatie in het document dat iets zou moeten zeggen over uw verblijf in een studentenhuus. Het lijkt er dan ook geenszins op dat deze documenten authentiek zijn. Het diploma dat u neerlegt zegt niets over de problemen die u zou hebben gehad of over de plaatsen waar u verbleven zou hebben. Het kan dan ook niets aan deze beslissing wijzigen. Hetzelfde geldt voor het tewerkstellingscontract dat dateert van 8 oktober 2007 waarin staat dat u vanaf oktober 2007 werd aangesteld als kok voor GRM. Dit attest bevestigt louter en alleen dat u gewerkt hebt voor GRM International, hetgeen hier niet ter discussie staat. Dit document kan dan ook niets aan bovenstaande appreciatie wijzigen." Het hoeft geen betoog dat het louter betwisten in het verzoekschrift dat de door hem voorgelegde documenten vals zouden zijn, onvoldoende is om bovenstaande vaststellingen en overwegingen te ontcrachten. Ook het louter a posteriori stellen dat dergelijke duidelijk vervalste documenten, die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn relaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij zelf niet aan de basis zou liggen van de valsheid ervan, is allerminst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een valst stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. Dat verzoeker zich bedient van duidelijk vervalste documenten werpt andermaal een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

2.4.6. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul, waar actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Noch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, noch uit de door verzoeker aangehaalde rapport van UNAMA waaruit blijkt dat in de eerste helft van 2014 reeds 24 %

meer burgerslachtoffers zijn gevallen dan dezelfde periode het jaar ervoor, kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het door verzoeker aangehaalde rapport bespreekt overigens de situatie in Afghanistan in zijn totaliteit, niet enkel de situatie in Kabul. Een dergelijk rapport is daarom maar beperkt nuttig om de situatie in Kabul mee te evalueren. UNAMA is bovendien één van de bronnen die geconsulteerd werden door het Commissariaat-generaal voor het opstellen van de COI Focus Kabul stad. Ten overvloede benadrukt de Raad dat ook de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dies meer. De Raad besluit uit bovenstaande dat het rapport van UNAMA dat verzoeker bij onderhavig verzoekschrift heeft gevoegd, geenszins afbreuk doet aan het geheel van de verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen van het Commissariaat-generaal. Verzoeker brengt aldus geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de vaststelling van de bestreden beslissing dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, zoals reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd gesteld. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bij deze beoordeling rekening gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u uw hele leven in Kabul hebt gewoond, gestudeerd en gewerkt. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw oorspronkelijke regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”* De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS